ועיבור שנה ל' אַ אָישתקד עשינו שניהָם

מלאין דל תלתא לבהדי תלתא וקם ליה

בדוכתיה אמר ליה שנר ישראל כן הוה:

מתני' יאין פוחתין "מעשרים ואחת תקיעות

במקדש יולא מוסיפין על ארבעים ושמנה יאין פוחתין משני נבלים ולא מוסיפין על

ששה אין פוחתין משני חלילין ולא מוסיפין

על שנים עשר דובשנים עשר יום בשנה

החליל מכה לפני המזבח בשחימת פסח

ראשון וכשחימת פסח שני ויום מוכ הראשון

של פסח וביום מוב של עצרת ובשמונת ימי

החג ולא היה מכה באבוב של נחשת אלא

הבאבוב של קנה מפני שקולו ערב ולא היה

מחלק אלא באבוב יחידי מפני שהוא מחליק

. יפה ג'ועבדי כהנים היו דברי ר"מ רבי יוסי

אומר ימשפחת בית פגרים ובית ציפרא

מעמאום היו פו משיאין לכהונה רבי חנינא

בן אנמיגנום אומר לוים היו: גמ' יימתניתין

דלא כרבי יהודה דתניא סר' יהודה אומר

[הפוחת] לא יפחות משבע [והמוסיף] לא

יוסיף על שש עשרה במאי קמיפלגי רבי

יהודה סבר תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא

ורבנן סברי יתקיעה לחוד ותרועה לחוד

ותקיעה לחוד מאי מעמא דר' יהודה כתיב

יותקעתם תרועה וכתיב יתרועה יתקעו

ם (לכם) ש"מ תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא ורבנן ההוא לפשומה לפניה ופשומה

לאחריה הוא דאתא ורבנן מ"ם דכתיב

יובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו ואי

ם"ד תקיעה תרועה ותקיעה חדא היא אמר

רחמנא זו עביד פלגא דמצוה ורבי יהודה

סימנא בעלמא הוא כמאן אולא הא ∘דאמר

רב כהנא אין בין תקיעה לתרועה 🕫 ולא

כלום כמאן כרבי יהודה פשיטא ח מהו דתימא

אפילו כרבנן אתיא ולאפוקי מדרבי יוחנן

דאמר ״משמע תשע תקיעות בתשע שעות

ביום יצא קמ"ל ואימא הכי נמי אם כן מאי

ולא כלום: שנים עשר יום בשנה ז מכה

בחליל וכו': מאי שנא הני הואיל ויחיד גומר

בהן את ההלל יידאמר רבי יוחנן משום רבי

שמעון בן יהוצדק "שמונה עשר ימים

שהיחיד גומר בהן את ההלל יו שמונה ימי

החג ושמונה ימי חנוכה ויום מוב הראשון

של פסח ויום מוב (הראשון) של עצרת

ובגולה עשרים ואחר תשעה ימי החג ושמונה

ימי חנוכה ושני ימים מובים של פסח ושני

ימים מוכים של עצרת מאי שנא בחג דאמרי'

כל יומא ומאי שנא בפסח דלא אמריגן

בב א מיי׳ פ״ז מהלכות כלי המקדש הלכה ה: בג ב מיי׳ שם הלכה ו:

בג ב מיי שם הנכה ד: בד ג מיי פ"ג שם הלכה ד: בה ד מיי שם הלכה ו: בו ה מיי שם הלכה ה: בז ו מיי׳ שם הלכה ג:

בו ד מייי שם הכנה ג: בח ז מיי פייו מהלכות כלי המקדש הלכה ג: ח [מיי פייג מהלי שופר הלי ו טוש"ע או"ח סי׳ תהפח סעי׳ בן: בש ט מיי׳ פ"ג מהלכות מגילה מנוכה הלכה ו זוברב אלפח

רבינו גרשום

ואשתקד עשינו שניהם מלאים. ועדפו ב' ימים ויום העבור הרי שלשה והיינו כרב הונא דאמר עבדינן ח' מלאים: [דל מהני ט' חסירין תלת לבהדי הנהו תלת שאתה יודע לכוון הדבר: [מ**תני**' שתי הלחם אין נאכל פחות משנים ולא יותר על שלשה. כיצד נאפה מערב עצרת ונאכל בעצרת נאפה מצוב עצדות ונאכל בעצדות לשנים הוי יום ב", חל להיות אחר שבת נאכל לשלישי: לחם הפנים נאפה מע"ש ונאכל לשבת הבאה נאפה מע"ש ונאכל לשבת הבאה לתשעה. חל יום טוב להיות לתשעה, חל יום טוב להיות בע"ש נאכל לעשר ב' ימים של ר"ה נאכל לי"א, שאין אפייתו דוחה לא את השבת ולא את י"ט: אין קשן נימול פחות משמונה. מפורש כמס׳ שבת פרק ר׳ אליעזר מפרו ש במט שבת פון קר אקינות דמילה: אין פחות מכ"א תקיעות במקדש ולא מוסיפין על מ"ח. מפרש במס׳ סוכה בהחליל]: אין פוחתין מב' נבלים ולא מוםיפין . על ששה. לא איתפרש לן מ״ט שה. וב׳ נבלים ולא פחות דהכי שפות לב לבלים לא פוחודות אמר בסיפא דפירקין וב' נבלים וצלצל]: **נבל.** היינו עץ עשוי כמין נפה עגול [של עץ] ופורס עליה מכאז ומכאז הכרס של כבש עליה מכאן ומנאן הכרט של כבש [תמיד] כדתנן במסכת (תמיד) [קנים] מעיו לנבלים היינו הכרס בני מעיו לכינורות היינו הדקין והיה מניחו לייבשו ואח"כ מכה צל הכרס ומשמיע קול גדול: ב׳ זלילים. לא איתפרש לן מ״ט ב': ולא מוסיפין על י"ב. כנגד י"ב (כהנים) [לוים] העומדים על ייב (כהנים) (דוים) העומדים על הדוכן כדאמרינן לקמן: חליל. פיפא ואיכא דאמרי נבל הרפא בלע״ז: החליל מכה. מזמר בכח לפני המזבח: באבוב. קנה: לא לפני המובח: באבוב קנה: לא היה מחלק אלא באבוב יחידי. כלומר שבסוף השיר היה מאריך בקול האבוב יותר משאר מיני מר ובו היה מפסיק השיר מפני . שקולו ערב ומחלק ומפסיק יפה: שקתי כוב ומואק ומכס ק כוו: ועבדי כהנים היו. משאר אומות אותן המזמרין בכלי שרת: ור' . ממשפחת בני פגריס וציפריא: ומאמאום היו. מאותו מקום: נמ' [לא יפחות מו'. תקיעות גם: (רא יפחות כדי ווקיצות בכל יום ולא יותר על ט"ז. דהיינו שליש מדתנן במתניתין ר' יחודה סבר תקיעה תרועה ותקיעה חדא הלכך קאמר ז' רהיינו כ״א דמתניתין דסבר כל לתקיעה תרועה דכתיב תרועה . 'תקעו ש"מ דחדא היא]: ור' הודה. ההוא תתקעו ולא תריעו לסימנא בעלמא הוי להקהיל משום הכי סגיא בחדא. אבל למצוה [ועבודה חשיב] תקיעה תרועה ותקיעה חדא: [אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום. דכיון לאפוקי מדרבי יוחנן קאמר דכולי האי לא מפסיק קאמר פורתא מאי מפסיק כרבנן דאמרי דתרי מצי מפסיק כרבנן דאמרי דתרי הוו קמ״ל דלא מפסיק כלום וכר׳ יהודה: ואימא הכי נמי. דכדרבנן לאוקומה: א"ב מאי ולא בלום. האי משמע דלא מפסיק כלל. אלמא משום דחדא הוו]: עלמו ויש לדקדק כיון דאשתקד המולד היה ביום ג' איך עשה ח' מלאים שיו (ואי חד) [ואיתאחר] קיבוע עד יום ה' הלא קדם המולד ב' ימים לקיבוע ולעיל אסקינן דלא עבדינן ח' מלאים אלא כשאוחה שנה מעוברת ומתארע כך דלא

מקדים כי אם חד יומא לקיבוע מווחס כן לפירושו היה הדבר אשתחד שהמולד היה ביום ג' אחר י"ח שעות ולא נראית עד יום ד' ולא קדם ראיית המולד לקיבוע רק חד יומא ואם כן קשה טובא דכי שדינן ה׳ כ"א תקפ"ט על יום ג' י"ח יהיה השנה זו ביום ב' נו"ו שעום וההיבוע היה ביום אחד ואיך נראה החודש בזמנו גם לפי מה דפי׳ לעיל דמקדים לא הוי אם אינו קודם י״ח שעות אחרונות שביום ויכול להיות דאשתקד המולד ביום ג׳ לשש שעות ולבני בבל לא נראית עד יום ד' אכתי דכי שדית ה׳ כ״ה תקפ״ט על ג׳ שש שעות הוי המולד השתח ביום ב' וג' שעות ואכתי לא הוי בזמנו ושמא נראה חודש בזמנו לאו דווקא דביום שאחר קיבוע הרי ליה זמנו דבשביל איחור יום א׳ המולד לקיבוע אין בכך כלום דלאו אדעתייהו דאינשי הלכך כשהמולד למחרתו דקיבוע כמו ביומא דהיבוע: יש ספרים שגורסין בית הפגרים בסמ"ך ויש שגורסין בית הפגרים במ"ס וכן כתוב בתוספתה (פ"ה) ופסוק (ירמיה לא) העמק הפגרים: הפוחת לא יפחות מו׳. יון לרכי יהודה דאמר ליכא

תקיעות כי אם שבעה משום דקר"ק חשיב תקיעה אחת והא דאמר בשבת פרק במה מדליקין (דף לה:) שהיו תוקעין ערב שבת ששה תקיעות כדי לבטל העם מן המלאכה לא הוו אלא תרתי אליבא דרבי יהודה דקחשיב לקר"ק תקיעה אחת אלא ו' נקט אליבא דרבנן וחשבינן קר"ק בשלשה מקיעות: אין בין תקיעה לתרועה ים ולא כלום. ומסיק דחתה כרבי יהודה דקאמר קר"ק חדא תקיעה וה"נ לרבנן דאסור להפסיק התקיעות ומכאן נראה לר׳ דאסור להפסיק בין שברים יש לתקיעות דהא מספקא לן אי גנוחי גנח וילולי יליל בהדי הדדי ולכך אנו עושים שברים ותרועה בהדי הדדי כובחד תקיעה מספק ואסור להפסיק ביניהן ואם נאנס בתרועה ולא יכול לעשות מפני קולר רוחו או מפני שום אונם יחזור לשברים והודה לו רבי מכאן משמע דאסור להפסיק בין תקיעה לאו לתקיעה והא דאמרינן בשבת (שם) שהיו מפסיקין ^{נכז}[דאמרינן] התקיעה הראשונה היתה כדי לבטל העם שבשדות שנייה להבטיל העיר וחנויותיה כו' שאני התם כיון דתקנום כן כדי להיות כל אחת ואחת סימן לדבר אחד לאו הפסק קחשיב ליה:

שמונה עשר ימים. הא דלא חשיב ערב פסח דאז הוו להו י"ט משום דלא הוי אלא במקדש לא חשיב ליה:

יםים שהיחיד גומר בהן את ההלל. פי׳ ונשאר ימים אין אומרים אותו כלל דליכא לפרושי בשאר ימים אין גומרין אותו אבל

קורין אותו בדילוג מדקאמר ר"ח בין איקרי מועד לימא משמע דסובר דאין אומרין בר"ח כלל וכן הא דקאמר מאי שנא בחג דאמרינן ובפסח דלא אמרינן משמע דאין חובה לאומרו כלל בר"ח ובפסח וכן משמע בהך דמסכת תענית (דף כח:) רב איקלע לבבל חזינהו וכפסח דנה טונה או מתוכם להון מוכם כמו היו היו לכם כל מו הכפטה אבן משרים בידיהם משמע שרב היה סבור שלא היו אומרים דקרו הלילא בר"ח קסבר לאפסוקינהו כיון דשמע דקמדלגי אמר מנהג אבומיהם בידיהם משמע שרב היה סבור שלא היו אומרים אוסו כלל וא"כ ודאי מה שאנו אומרים אוסו אינו אלא מנהג בעלמא ואינו חובה כמו בי"ח ימים ומ"מ אומר ר"ח דלריך לברך עליו דכך משמע הך דסבר לאפסוקינהו כיז (דכיון) שמברכין עליו דאל״כ מיד שראה רב שלא ברכו לפניו מיד היה יכול להבין שלא היה חובה 636

הואלי בוכם את החלל כדאמרינן (התם) במסכת פסחים לא הגיע לאהבתי מפני וכרי ש"מ שהיו גומרין (בהן) את ההלל: מהלל: בשחיטת פסח גומר בהם את ההלל כדאמרינן (התם)

ועיבור שנה שלשים. הרי לך א' מלא ואשתקד עשינו שניהן מליאים מיום ידוג' ו' שעות דכי שדית ה' כ"א תקפ"ע נראה המולד ביום [א'] מרחשון ואייר והרי לך שלשה מלאין יותר על כסדרן הלכך כי חסרה השתא לבהדייהו שלשה קם ליה בדוכתיה: נר ישראל. שאתה מאיר עיני חכמים: בזתבר' כ"א תקיעות ומ"ח תקיעות מפרש להו

במס׳ סוכה בפ׳ החליל (דף נג:):

משני נכלים. לשני לוים: ולא מוסיפין על ששה. לא אתפרש טעמא: משני חלילין. חליל קלמייל"ש בלע"ו: ולח מוסיפין על י"ב. אם היו רולין היו עושין י"ב כנגד י"ב ימים שהחליל מכה לפני ש המזבח: מכה. שהיו נהבים בחליל ומכה באלבעו על הנהב ראשון. בי"ד בניסן שהיו קורין החלל האחד מן החלילים מאריך לאחר שתיקת האחר שוהו יו חילוק יפה יותר משיקיימו שניהם כאחד. חילוק ימים היו נבלים יאו ולללל וכינורות והשיר יהודה דמתני׳ קא חשיב לכל תקיעה ולכל תרועה באנפי נפשה ואין לך כל כלום. שלא ישהא ויפסיק בין פשוטה שלאחריה אלא בבת אחת סמוכות זו לזו: כר' יהודה. דאמר חדא מלוה נינהו ולא בעי אפסוקי: אפי׳ כרבנן. והאי אין בין לאו דיעשה סמוכות כל כך אלא שלא ישהה בינתיים יותר מדחי: ולחפוקי מדרבי יוחנן דחמר. גבי ר״ה שמע תשע תקיעות שלש

של מלכיות וג' של זכרונות וג' של שופרות בתשע שעות ששהה שעה בין כל אחת ואחת יצא: ולא כלום. משמע כלל כלל לא יפסיק: שמונה ימי חנוכה לא חשיב (א) במחני׳ משום דליכא קרבן: יכני

להנעים את הקול: בשחיעת פסח בעזרה בשעת שחיטה כדאמרינן בתמיד נשחט (פסחים סד.): אבוב. היינו חליל ובגמרא [ע"ב] מפרש הכי: ולא היה מחלק. מסיים אלא באבוב יחידי כשחיה מגיע לסיום הנעימה היה היינו סיום שמחלק בין נעימה לנעימה. ובשעת הקרבה היה שיר זה והיו הלוים משוררים בפה את ההלל באותן י"ב ימים והחלילים מחללים ובשאר סיה אותו שיר המפורש בר"ה (דף נא.) יבו אחד בשבת לה׳ הארץ ומלואה וכל המזמור ובשני גדול ה׳ ומהולל וכן כולם: ועבדי כהנים היו. אותם המכים בחליל: בית הפגרים ובית לפריא. שם המשפחה: מעמאום. שם המקום: ומשיאין לכהונה. כהנים היו נושחין בנותיהן שישרחלים מיוחסין היו: גבו' מסני'. דקחשיב כ"ח תקיעות ומ"ח תקיעות דלח כר" תרועה שאין תקיעה פשוטה לפניה ולאחריה ורבי יהודה לא קא חשיב מקיעה ותרועה ומקיעה אלא חדא הרי לך כ״א דתנא דידן ז׳ לר׳ יהודה ומ״ח דתנא דידן ט״ז לרבי יהודה: ומקעמס מרועה יון. אלמא לתרועה קרי תקיעה ולתקיעה תרועה: לפשוטה לפניה ולחחריה. דמהכח נפקח ש פשוטה לפניה דכתיב ותקעתם והדר תרועה ופשוטה לאחריה דכתיב (במדבר י) תרועה והדר יתקעו ולעולם כל חדא מלוה באנפי נפשה: סימנא בעלמא. לסימן שיקהלו ולאו לשום מצוה: ולא שלפניה לתרועה ובין התרועה לפשוטה

א) וברכות כת: מנחות פת:ח. ל) [פוסות פה: ממות פה:] ב) סוכה נג:, ג) [מוספחא ספ"א ע"ש סוכה נא:], ד) סוכה נג:, ה) [מוספחא דסוכה פ"ד ה"ה], ו) וְסוכה נג:ן, ז) סוכה נד. ר״ לד:, ק) מענית כח: וחוספתא

תורה אור השלם

1. הְתְּקְעָתָּם הְּרוּעָדה וְנְסְעוּ הַמְּחֲנוֹת הַרוּנִים קַדְמָה: במדבר י ה במדבר י הַתְקַעָתָם הְרוּעָדה שַׁנִּית

ונסעו המחנות החנים תימנה תְרוּעָה יִתְקְעוּ לְמֵסְעֵיהֶם:

יבָּרוּ יְתְּקְערּ יְבַיּטְבֵּי יֶּוּם. במדבר י ו וּבְהַקְהִיל אֶת הַקְּהָל תִּתְקְעוּ במדבר ולא תריעו:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שמונה כו' חשיב אותן במתני:

לעזי רש"י

קַלְמִיִיל״שׁ ְ[קְלִימִיל״שׁ]. . חלילים (כלי- נגינה).

מוסף רש"י

נר ישראל כן הוה. שקילסו שיפה השינו (מנחות פח:). שיפה השיכו (מנחות פח).
עשרים ואחת תקיעות. ככל
יום כדמפכי ואול, פשוטה לפניה
יום כדמפכי ואול, פשוטה לפניה
יום בשוטה לאחריה ותרועה כאתנע
חשיב ליה חלת (טובה וג:). ועבדי
כהגים היו. על אומוי כלי שיר בוצבי היה: על מומוף לפי שיל נשעת שיר של קרבן קיימינן (טובה נא.). בית פגרים ובית ציפרא. זה שם המשפחות (שם). מעמאום היו. זה שם מקומם (טובה נא). היי, זה שם מקומם (טובה וגא.
משיאין לכחובה. ישראל
מיומקין היו שנשיהם אלמנות
מיומקין היו שנשיהם אלמנות
ובנותם ראויית ליבא לכהינים (שם).
לכך (שם). חדא היא. מלוה את
הורא לפשוטה לפניה כוי.
ההרא לפשוטה לפניה כוי.
ההרא לפשוטה לפניה כוי. מהכא ילפינו לה בר"ה (לד.) דכתיב ותכנו לכלי לייני (מי) למי) למוכ ותקעתם והדר תרועה והדר כתיב תרועה יתקעו, לומר אחר התרועה יתקעו (סובה שם). סימנא בעלמא הוא. ההיל סימצא בעדמה הוא. ההיק מקיעה שהיא להקחיל הקהל אינה אלא לפימן כשהיה משה רוצה לדבר אליהם ואינה מצוה (פום). אין בין תקיעה לתרועה ולא כלום. לא היה מפסיק צינמים אלא כדי נח היה מפסק בימוס ממה כד נמימה ממה כד בימוס ממה בינוסים אפילו כרבבן. ויכול לספסיק בימוס מפסקה מועטם, ומאי אין דקאמר שלא יממין הממנה מובה לאפוקי מדר' יומנן (שם בר). חשע תקיעות. האמורות בר"ה מו התורה. שלש למלכיות. כריים תן המורה, שכש למוכיות, תקיעה תרועה תקיעה, ושלש לוכרוטות ושלש לשופרות, כדאמריגן בר״ה (לד.) והאי דעבדיגן טפי משום ספיקא דתרועה הוא, דלא ידעינן אי גנוחי המרועה הות, דכם ידעיק מי בנחי הוא מי ילולי הוא פובה גד.). מאי רלא כלוב. משמע דאפילו הפסקה מועטת לימא (שם). שהיחיד גומר בהן את ההלל. כלומר אפילו ימיד גומר בהן את כלומר אפילו ימיד גומר בהן את ההלל. שכל אחד ואחד חייב לגמור בו את ההלל (תענית כח:).

שינויי נוסחאות

ל] (' ואישתקד (ש"ח), כ] גי' רש"י ורע"ב ומשיאין, ג] ימקעו למסעיהם ש"מ (ש"ח), ד] עבידו למל (ש"ח), ד] עבידו ולא (ש"מ), ו] פשיטא דכרבי יהודה מהו (ש"ח). ז] בשנה יהודה מהו (ש"ח). ז] בשנה החליל מכה וכו' (ש"ח). מ] שמונת ימי החג (ש"ח). ע] המוצח ולשון מכה והד"ח. (צ"ק), י] תיבת חילוק נמחק (מ"מ), יה] מהללים בנבלים צ״ק), יכן כאחד כשכת (ש״מי

(צ'יש, יכן כנות יכשל (ש"ם). מלול (מיבת במשל (ש"ם) של מלוס ואיחר קינוע (ש"ם). עון ואס תפרש (פיי [מינת כן נמקק] החלל. ובשחיטת פסח גומר בהם את ההלל כראמרינן [התם] במסכת פסחים לא הגיע לאהבתי (ש"ם). עון 50"ל לתרועה, עון 50"ל לתרועה, עון 50"ל לתרועה, עון 50"ל לתרועה, עון מפקיקון התקיעות דאמרינן התם הכלשונה הימה כדי לנעל 50"ל (ש"ם). עון דאיקרי מועד לימרו (ש"ם). עון לאספוקינהו דחזינהו שמנרכין (ש"ם).

קים בין ... והקפ"ט והקבינות ביום א' אכתי (לא הרי) בזמנו ממש צ"ע ועוד קשה מדעבדינן אשתקד ח' מלאים א"כ היתה שנה (שלפניה) מעוברת ואכ"כ הוו להו ב' שנים מעוברות רצופות זו אצל זו זו ולא מצינו וצ"ע. תוס': נד ישראל. פירש הר"ר חיים דהוה משבה בלשון זה נר ישראל לפי שהארי נעיו במולד הלבנה העשורה להארי על הארן כך במנחות בפרק שתי מדות (מה). דהוה קשה לרבי למצוא שבע מדות הלת במקדש ואמר לו ר' שמעון בנו חצי לוג היה שבו היה מחלק לכל נר ונר אמר ליה ני רשאל כך היה משום דקאי במילה דר גד היה משבח אותו בלשון גר שראל. הרא"ש ז"ל: ובשנים עשר יום בשנה בו'. אבל בשאר ימים לא היו מזמרים אלא בנבלים ומצלתים. תוס': מעיםעום היו משיאין לבחונה ול איר הרגמיה שם מקום והפירור בבירותות בפרק אמרו לו (טו). אמר די עקיבא שאלתי את ריא, ורי יהושע באטליז של עימעום וכר: אין בין תקיעה ובו' כמאן כר' יהודה. דחשיב תקיעה ותרועה ותקיעה חדא, ולכך אין להפסיק בהם וה״ה בתקיעה באטליז של עימעום וכר: אין בין תקיעה ובו' כמאן כר' יהודה. דחשיב תקיעה ותרועה ותקיעה חדא, ולכך אין להפסיק בהם וה״ה בתקיעה לרבנן, וא״כ אין להפסיק בין תרועה לשברים דמספקא לן דילמא גנוחי גנח ויולוי יליל בהדי וביון דחדא היא אין להפסיק בהו ויש שאין נזהרין בזה ואפשר דמפרשי ולא כלום שלא יפסק בשהיה אבל אם עשאן בשתי נשימות לא מקרי הפסק. הרא״ש ז״ל: שמונה עשר. נייז בהר"ז בערבי פסחים:

יסם לים בדובתים. ורכי היה טועה במה ששכח הביעות ר״ה שעברה שהיה סובר שהיה אשתקד הקביעות ביום המולד ולפיכד היה תמה יקם ליה ברוברתה. ורבי היה טועה במה ששכח קביעות רייה שעברה שהיה וסובר שהיה אשתקר הקביעות ביום המולד ולפיכך היה תמה. שחסר אותה השנה ג' ימים היאך נקבע ר"ה ביום המולד שהיה להקדים הקביעות קודם המולד ג' ימים וקשה רכיון דעבריען ח' מלאים א"כ היה המולד של אשתקר בער"ה דאי אפשר להקדים המולד קודם הקביעות יותר מיום אחד ולכל היותר ביום שלפני ער"ה מי"ח ולמעלה היה המולד דאי קודם לי"ח של יום של לפני ער"ה היה מקדים סיהרא תרי יומי אלא ע"כ כך היה המעשה ובשנה של אשתקד היה המולד מגי"ח ולמעלה והקביעות לכל הפחות ביום ה' וא"כ שדא הכ"א תקפ"ט על ג"ח (על) (יעלה) יום ב' בט"י שעות ותקפ"ט יהה המהרד מגיידו הספלה והקביצות לכל הפוחר ביות היאיכ שוא הכיא ותקפים על גיידו (על) (יעלה) חם ביט שמות ותקפים חלקים וכיון דקביעות דאשתקד היה ביום ה' א"כ קביעות דר"ה דהשתא ביום א' מפני הט' חסרים דעביר ובשביל חדש העיבור שהי משלשים יום כדפי לעיל וא"כ לא תמצא הלבוב בזמנו ביום הקביעות שהרי מתאחרת יום אחד וצ"ל (דהיינו) [דהוין שפיר בזמנו כיון דאינו מתאחר רק יום אחד לפי שאין אנו חוששין מיום אחד כדאמר תלמודא לעיל וגם לפי מה שפי' בשם מורי הרמ"ר לא ניחא אפילו יהיה ביום שלפני ער"ה מו' שעות ולמעלה לא חשבינן מקדים סיהרא תרי יומי כיון שאינה נראית לבני בבל עד ר"ה וא"כ אפשר שהי" מולד של אשתקד בו' שעות והקביעות היה ביום ה' שדי הכ"א תקפ"ט על ג' ז' אכתי הוי המולד של שנה זו ביום ב' (כ"ד) [בר] שעות